

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Forhandling om redegørelse nr. R 11: Udenrigsministerens redegørelse af 2/5 2007 om Europarådets virksomhed og Danmarks deltagelse heri.

(Redegørelsen anmeldt 2/5 2007. Redegørelsen givet 2/5 2007. Meddelelse om forhandling 2/5 2007).

Forhandling**Hanne Severinsen (V):**

Jeg vil gerne sige tak for en god redegørelse om Europarådet. Det er en fin ting, at vi har mulighed for at have en årlig debat om, hvor vi vil hen, og også gøre status over, hvordan det går med Europarådet.

Europarådet står over for en kæmpe udfordring. Efter Murens fald skulle man skabe et helt Europa som hjemsted for europæiske lande, der lever op til demokrati, menneskerettigheder og til at være retssamfund. Samtidig bliver flere og flere af Europarådets medlemmer medlem af EU og et mere forpligtende økonomisk samarbejde. Derfor står Europarådet i noget af et vadeded.

Jeg tror, vi alle er enige om den danske politik, nemlig at Europarådet skal koncentrere sig om kerneområderne: demokrati, menneskerettigheder og retssamfund.

Vi er i gang med en proces i Den Parlamentariske Forsamling. Alle nye forslag vejes op i buret, altså om det er noget, som fremmer kerneområderne, eller om det ikke gør nogen forskel, om man debatterer det eller ej. Men jeg må indrømme, at når man ser på dagsordenerne for Europarådets Parlamentariske Forsamling, smutter der stadig væk sager med, hvor man kan diskutere, om det virkelig gør en forskel, om det bliver debatteret.

Samtidig presser navnlig Rusland på med ønsket om, at Europarådet netop beskæftiger sig mere bredt med f.eks. sociale sager. Rusland synes ikke, det er nogen god idé med koncentra-

tionen om kerneområderne, og de synes i betænkelig grad, at man koncentrerer sig for meget om de tidligere sovjetstater. Og det er jo sådan set også naturligt, fordi den demokratiske opbygning er startet på ruinerne af et system, hvis uvaner popper op af og til, og hvor vi har set, at stabile pluralistiske demokratier, der er ikkekorrupte, ikke bliver bygget op fra den ene dag til den anden. Det skal hjælpes i gang.

Kl. 14.15

Tanken med det topmøde i Warszawa for 2 år siden var også, at EU og Europarådet nu skulle blive enige om en arbejdsdeling, og i den forbindelse har Luxembourgs statsminister, Juncker, udarbejdet en, synes jeg, glimrende rapport med nogle klare anbefalinger om en rammeaftale, hvor jeg håber, at resultatet bliver, at man anerkender, at Europarådet er det sted, hvor menneskerettighederne beskyttes, og da alle EU-lande er medlemmer, er det det organ, der overvåger menneskerettighederne, og som EU bygger videre på. Men det kræver også, at vores overvågning i Europarådet bliver bedre.

Domstolen drukner i sager, og derfor skal procedurerne strømlines. Først og fremmest skal Protokol 14 træde i kraft, og det er højst beklageligt, at Rusland stadig væk til dato blokerer for denne vigtige protokol, der skal strømline arbejdsgangene, sådan at vi kan få gjort noget ved den store pukke i domstolen.

Det er også vigtigt, at de lande – bl.a. Rusland og Tjekkiet, men også andre – der producerer de mange sager, ændrer praksis og retter ind, når de først er blevet dømt.

Dertil kommer, at vi i Europarådet har en del ekspertkomiteer, som overvåger på torturområdet, i forbindelse med racisme og mindretalsbeskyttelse, og der er menneskerettighedskommissærens løbende overvågning og rådgivning. Det giver anledning til gode debatter i de forskellige medlemslande og i Den Parlamentariske Forsamling.

Derudover har vi monitoreringskomiteen, hvor vi ellers mest beskæftiger os med de nye medlemslande med ondt i demokratiet, men her samler man nu hvert år, hvad der har været rapporteret om en tredjedel af landene, sådan at alle lande i Europarådet bliver kigget efter i sømme- ne hvert tredje år. I den forbindelse kunne der nok være brug for en bedre koordinering af, hvad der foregår i Ministerkomiteen og i Den Parlamentariske Forsamling og de mange forskellige organer, og det er noget, som jeg håber vi i de kommende år kan blive bedre til.

Der er ingen tvivl om, at de sidste 15 år har bidraget til at hjælpe de nye demokratier og samtidig også har givet europæiske politikere en mulighed for at få et omfattende netværk og lære det politiske håndværk.

Som jeg sagde i indledningen, står Europarådet i et vadeded. Det er vigtigt, at Europarådet kan prioritere bedre og bruge de forskellige organer på en bedre måde.

Og jeg vil så godt til sidst benytte lejligheden til at takke Den Parlamentariske Forsamling, den danske delegation i Den Parlamentariske Forsamling, for godt samarbejde i det forløbne år.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nu ved jeg jo, at fru Hanne Severinsen er en stor tilhænger af arbejdet i Europarådet, det er jeg også selv, og derfor lægger jeg meget vægt på de ting, der bliver vedtaget i Europarådet, og at landene også retter sig efter det.

Og det er jo sådan, at siden vi diskuterede Europarådet sidst, den 4. maj sidste år, er der i Europarådet den 27. juni sidste år blevet vedtaget en resolution, som opfordrer alle medlemslandene til at lave undersøgelser af CIA-flyenes aktiviteter, altså de her fly, som hemmeligt transporterer fanger til afhøring under tortur og mishandling rundt omkring i hemmelige fængsler. Det har den danske regering ikke været villig til, og så vil jeg bare høre, hvad fru Hanne Severinssens holdning er til det.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jamen jeg mener da absolut, at regeringen har besvaret alle de spørgsmål, som er blevet stillet. Og med hensyn til en egentlig undersøgelse ved jeg ikke hvad den skulle være af, for Danmark har jo ikke været involveret; det er jo andre lande, som er under mistanke. Men jeg synes, at den her sag har lært os, at vi skal være på vagt og i fremtiden sørge for, at sådan nogle ting ikke finder sted. Men jeg kan ikke se, at den danske regering ikke har besvaret alle de spørgsmål, som f.eks. hr. Rune Lund er kommet med.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg har stillet vældig mange spørgsmål om den her sag, og det skyldes bl.a., at regeringen ikke har været villig til at lave en uafhængig under-

søgelse eller nedsætte en undersøgelseskommission, sådan som en samlet opposition her i Folketinget inklusive de nordatlantiske medlemmer har foreslået.

Det, som er problemet, er, at vi jo ikke ved, om der er foregået noget i dansk luftrum, i færøsk luftrum, i grønlandsk luftrum eller i lufthavne de tre steder, jeg lige nævnte, fordi det jo netop ikke er blevet undersøgt. Men vi ved, at der har været landinger; vi ved, at der har været overflyvninger; og vi ved, at der næsten er rygende pistoler, at der er stærke indicier på, at der er foregået ting. Men det kan vi jo netop afklare ved en undersøgelse, så hvorfor kan vi ikke få en undersøgelse?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Alle disse ting har jo været endevendt, og der er ikke noget at undersøge, for med hensyn til den der rygende pistol ville det, så vidt jeg kan se, være at prøve at undersøge med tilbagevirkende kraft, hvem der har siddet i nogle flyvemaskiner for nogle år siden. Det kan man jo ikke.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg har desværre ikke helt samme tålmodighed som hr. Rune Lund, og derfor tror jeg, jeg vil opgive at bringe debatten om CIA-flyene videre i forhold til fru Hanne Severinsen. Det er jo klart for enhver, at Europarådets Parlamentariske Forsamling har kritiseret de europæiske regeringer under et for ikke at medvirke nok til at få den her sag belyst, og jeg håber og tror da også, at fru Hanne Severinsen deler den kritik, der har været af, at de europæiske regeringer ikke har været gode nok til at få det her belyst.

Men det, jeg egentlig vil spørge om, er, om det ikke ærgrer fru Hanne Severinsen, som ofte på Europarådets vegne tager ud og kæmper for menneskerettighederne rundt omkring, at når det f.eks. kommer til behandlingen af asylansøgere i Danmark, så må vi sige, at de anbefalinger, som den parlamentariske forsamling har vedtaget for afviste asylansøgere, lever Danmark ikke op til. Ærgrer det ikke fru Hanne Severinsen, at i hvert fald på det her punkt kan Danmark ikke honorere de beslutninger og de store processer, som er vedtaget og gennemgået i den parlamentariske forsamling med henblik på at anbefale landene at behandle bl.a. afviste asylansøgere ordentligt?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Nej, fordi jeg synes, vi altid har taget debatten op. Når der er kommet noget kritik, så er det blevet undersøgt i regeringen og er blevet besvaret, og f.eks. den berømte Gil Robles-rapport for 5 år siden tog regeringen jo stilling til, og den kritik, der var, blev tilbagevist. Så kan der være nogle vurderinger, som man ser forskelligt på, og det må jo så i sidste ende være et domstols-spørgsmål, men jeg mener ikke, at vi har overtrådt noget.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg fik nok ikke udtrykt mig helt klart. Jeg taler sådan set ikke om menneskerettighederne som sådan. Jeg taler om det store arbejde, som gøres i den parlamentariske forsamling med at udarbejde retningslinjer, hvor der bl.a. er lavet retningslinjer for, hvordan man bør behandle afviste asylansøgere, retningslinjer, som Danmark på ingen måde imødekommer. Og der er det bare, jeg siger:

Er det ikke en stor svækkelse af det arbejde, der gøres i Europarådets Parlamentariske Forsamling, når de ting, man vedtager, bliver til det rene ingenting, fordi landene har travlt med at behandle deres asylansøgere så dårligt, at asylansøgerne vælger nogle andre lande i stedet for? Ville det ikke klæde et land som Danmark at gå forrest og sige: Hvis man i fællesskab og på tværs af alle europæiske lande er blevet enige om nogle retningslinjer for at behandle de afviste asylansøgere ordentligt, så burde Danmark gå foran, som vi bryster os af at gøre på mange andre områder inden for Europarådets virke?

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Man kan jo altid diskutere, hvad det vil sige at gå foran. Jeg mener sådan set, at vi kan stå ved den flygtningepolitik, vi har, og at der ikke er noget, man decideret kan komme og sætte sin finger på. Jeg ved ikke, hvad man mener med at gå forud. Det viser sig jo, at den politik, vi har haft i Danmark i de senere år, sådan set er en politik, som nu breder sig til andre lande, og det synes jeg kun er o.k. Jeg anerkender ikke, at vi overtræder noget.

Formanden:

Tak til fru Hanne Severinsen. Så er det hr. Per Kaalund som ordfører.

Per Kaalund (S):

Først vil jeg gerne takke regeringen og ministeren for redegørelsen, som jeg synes er klar og overskuelig. Det er oplagt, at topmødet i Warszawa i 2005 gav nogle beslutninger, som er vigtige og væsentlige, bl.a. spørgsmålet om en klar og tydelig arbejdsdeling mellem EU og Europarådet, selvfølgelig også set i lyset af, at der med EU's nye agentur, der nu er placeret i Wien, for grundlæggende rettigheder kontra menneskerettigheder, sker en rimelig tydelig afgrænsning. Men også på en række andre områder er det væsentligt, at forholdet til EU bliver afklaret.

EU er jo efter sin udvidelse kommet op på mere end 25 medlemmer, og Europarådet er jo nu nået op på, så vidt jeg ved, 47 lande, hvor senest Montenegro er kommet med, og det vil sige, at der i Europarådet er samlet en række lande, som ikke er repræsenteret i EU, og derfor tror jeg, det er vigtigt, at Europarådets opgaver fortsat prioriteres højt.

Kl. 14.25

Vi er også enige om, at Europarådets opgaver skal fokuseres på det, der benævnes som kerneopgaver, dvs. menneskerettigheder, domstole, retssamfund m.v. Det vil selvfølgelig medføre måske nogen nedprioritering af andre områder, dels noget sundhed, dels noget kultur. Man kan jo sætte spørgsmålstegn ved, om fugleinfluenza f.eks. er et emne, der skal behandles i Europarådet. Men det vigtige er, at der undgås dobbeltarbejde.

Med hensyn til effektivisering, som også omtales i redegørelsen, deler vi betragtningerne om, at det er meget vigtigt. Det er dramatiske tal, der foreligger fra Menneskerettighedsdomstolen, hvor der jo i 2006 blev afsluttet 42.000 sager, men der kom 55.000 nye til, og vi kan jo se af tallene, at det er Rusland som eksempel, der topper med over 19.000 sager. Så det er givet, at det er vigtigt at få det effektiviseret, og herunder også at den såkaldte protokol 14 sættes i kraft.

Som det fremgår af redegørelsen, har Rusland ikke tiltrådt, og det er måske det eneste punkt i redegørelsen, der savnes en argumentation for, nemlig med hvilken begrundelse Rusland ikke har tiltrådt denne protokol 14.

Med hensyn til overvågning anser vi det for vigtigt, at Europarådet fortsat følger konventionerne, også i forhold til mindretalsbeskyttelse, og vi har jo set eksempler, der stadig væk desværre er aktuelle, senest i Estland, hvor der har været uroligheder mellem det russiske mindretal og esterne. Vi ser det i Tyrkiet i disse uger,

hvor militærets rolle i forhold til de demokratiske spilleregler også bliver sat på en prøve. Vi har set det i Ukraine, hvor der har været en konflikt mellem premierminister og præsident, og hvor Ukraines højesteret også har været involveret. Jeg vil da gerne her ved denne lejlighed sige, at vi synes, at fru Hanne Severinsen gør et meget stort og fremragende arbejde i Europarådet, ikke mindst i Ukrainesammenhæng, som jo er en indviklet sag.

Vi er enige i, at i rapporter, der også kommer fra de tilsluttede organisationer, herunder Den Europæiske Kommission imod Racisme og Intolerance, finder man det vigtigt at skelne mellem fakta og vurderinger. Fakta er vigtige, og vurderinger må understreges af, at der er tale om vurderinger.

Med hensyn til GRECO, som jo står for korruptionsbekæmpelse, dvs. nogle retsregler for bekæmpelse af korruption, anser vi også det arbejde for meget vigtigt og vil selvsagt gerne støtte det fremover.

Sammenfattende tager vi redegørelsen til efterretning.

Formanden:

Tak til hr. Per Kaalund, og så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

Hans Kristian Skibby (DF):

Fra Dansk Folkepartis side skal der også siges tak for den redegørelse, som vi har modtaget fra udenrigsministeren om Europarådets virksomhed.

Igen kan man jo sige, at redegørelsen viser tegn på, at der er nogle ting, som kunne gøres bedre. Det er selvfølgelig ikke tilfredsstillende, at antallet af ubehandlede sager har rundet 90.000 og ligger med en utrolig lang ventetid til følge.

Det, som også er kendetegnet ved problematikken i det her, er jo netop hele spørgsmålet om protokol 14, som Rusland til dato ikke har været i stand til at kunne ratificere, og det er selvfølgelig også noget af det, som gør, at vi har et problem, som vi er nødt til at forholde os til.

Det er et problem, at ventetiderne har bevæget sig i opadgående retning. Det er også et problem, at det skulle tage 3 år overhovedet at nå til enighed om, hvad der skulle stå i indholdet i protokol 14 med hensyn til Menneskerettighedsdomstolen osv., og det tager så oven i købet 3 år efterfølgende at få medlemslandene til at underskrive og ratificere det, som står i den aftale,

man har været med til at indgå. Alligevel kan man 6 år efter sige, at så har vi altså Rusland, som er et land, der ikke har i sinde at ratificere aftalen ud fra det, der ligger.

Jeg synes jo netop, at menneskerettigheder, demokrati og retsopfattelse er nogle af de grundlæggende ting, som er vigtige at bidrage med over for de nye lande – specielt de østeuropæiske lande – som er nye spirende demokratier, og som selvfølgelig også har et behov for at komme på banen. Derfor skal vi selvfølgelig fra Dansk Folkepartis side sige, at vi ikke er tilfredse med, at processen har været så lang fra Ruslands side, og det er også det, som vi vil gøre opmærksom på i denne sammenhæng.

Kl. 14.30

Et problem, som Socialdemokraternes ordfører også har været inde på i sit indlæg, er, at man kan se, at nok har man været i stand til at få ekspederet 42.000 sager, hvoraf de 12.000 udelukkende har været en administrativ vurdering, og hvor de 30.000 har fået en kendelse, men til gengæld har vi fået 55.000 nye sager, som gør, at man simpelt hen drukner i de her opgaver, som skal køres igennem systemet. Det er en stor udfordring, det er simpelt hen et stort problem, og det er noget, som man er nødt til at gøre noget ved.

Derfor vil jeg gå videre til det næste. Det er selvfølgelig så, at en af de udfordringer, som ligger i det notat, vi har fået til behandling i dag, jo er, at man har diskussionen oppe om finansiering, om der skal yderligere midler til. Der kunne Dansk Folkeparti da godt tænke sig at vide, hvem der i givet fald skulle betale for de nødvendige ekstra ressourcer, som skal tilføres for at få gjort noget ved det her.

For det er jo på grund af, at man ikke kan komme igennem med indholdet af protokol 14, som bl.a. kan gøre, at man kan få færre domme på de enkelte sager, hvilket gør, at man kan få ekspederet flere sager igennem på den samme tid og for den samme udgift. Det spænder Rusland jo ben for.

Når man samtidig kan se, at det netop er Rusland, som står med 21 pct. af de sager, som ikke er færdigbehandlet endnu, ud af de 89.000 sager, der er, så mener jeg, at de lande, der må gribe til pengepungen, hvis det er det, der er nødvendigt, må være lande som Rusland, og det må i særdeleshed være lande som Tyrkiet og Rumænien, som også hver har omkring 10 pct. af de sager, der ligger og venter.

Det sidste, jeg vil komme ind på, er med hensyn til den her overlappning, hvor man også siger, at det er en stor udfordring at sørge for, at overlappningen bliver mindre. Det kan vi også godt tilslutte os fra Dansk Folkepartis side.

Men så er det jo underligt, at vi skal opleve, at vi eksempelvis her i marts måned 2007 skulle se, at man nu kunne indvi et nyt Europæisk Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad – det hed det i gamle dage – men nu hedder det EU-Agenturet for Grundlæggende Rettigheder osv., hvor man ud over at skulle behandle racisme, fremmedhad og antisemitisme som opgaver også vil til at undersøge alder, køn, religion og seksuel observans som nogle af de problemstillinger, der gør, at folk kan føle sig forfulgte i medlemslandene.

Dansk Folkeparti har overhovedet ikke noget problem med, at de ting bliver belyst og vurderet osv., men det står bare i skærende kontrast til, at man netop i Europarådet siger, at det er vigtigt, at vi nu gør, hvad vi kan, så der ikke skal ske en overlappning.

For der bliver netop tale om overlappning, når EU nu sætter det op. Man går fra 37 til 100 ansatte, man kommer op på en årlig omsætning på 100 mio. på det her overvågningscenter, og jeg mener selvfølgelig ikke, at det er en måde, man skal gøre det her på. Vi mener tværtimod, at skal det her have en gavnlig virkning, må det være ét sted fra, undersøgelserne kommer, og det kunne passende være Europarådet, for der er der jo langt flere medlemslande end i EU.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg vil også gerne spørge hr. Hans Kristian Skibby, hvad han mener om den manglende efterlevelse af den resolution, som Europarådets Parlamentariske Forsamling vedtog den 27. juni, altså vedtaget efter at vi sidst diskuterede Europarådet her i Folketingssalen. Det er en resolution, som klart anbefaler, at de enkelte lande bør lave en undersøgelse af CIA-flyenes aktiviteter i luft- rum og i lufthavne, for at man kan afklare, hvorvidt der er foregået noget, der er i modstrid med de internationale konventioner eller ej.

Vi må bare konstatere, at det vil den danske regering ikke. Hvorfor vil Dansk Folkeparti ikke presse den danske regering til, at vi får undersøgt de her sager til bunds, så der rent faktisk kan komme en undersøgelse? For det er jo Dansk Folkeparti, der har de afgørende mandater i den her sag.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu skal der jo pr. tradition ikke meget blæsevej til, før Enhedslisten oplever, at de har vind i sejlene, og det skal der så heller ikke i det her tilfælde. Men jeg vil gerne sige, at Dansk Folkeparti ingen problemer har med, at de her ting ikke er blevet gennemført endnu, netop fordi vi selvfølgelig har en proces, som vi skal respektere.

Jeg synes, at man skal tage problemerne op, når man kan se, at der er logiske problemstillinger i dem. Det er der eksempelvis, når man skal arbejde med resolutioner eller andre ting og gennemførelse af protokoller i både 3 og 6 år. Det er helt andre problemstillinger end dem, som hr. Rune Lund finder anledning til at stille spørgsmål om, og derfor giver det mig ikke yderligere anledning til at komme med ekstra kommentarer i den sag.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Man kan sige, at der har været 39 landinger i Danmark, og at der har været 34 landinger i Grønland. Vi ved, at der er foregået transporter af fanger, som er blevet udsat for afhøring under tortur og mishandling. Det blev gjort i hemmelige fængsler. Vi ved, at flere europæiske landes luftrum og lufthavne har været involveret. Vi ved, at Danmark, Grønland og Færøerne ligger meget centralt i forhold til at fylde utrolig meget, hvis man skal flyve fanger fra f.eks. Afghanistan til USA's baser i Guantánamo.

I forhold til alle de overflyvninger, der også har været af dansk, færøsk og grønlandsk luftrum, ville det jo være ret naturligt, at man undersøgte, om der var foregået noget her. Med de mange sager, der har været fremme, og den megen dokumentation, der har været fremme, hvordan kan hr. Hans Kristian Skibby så stå og sige, at der ikke er noget at undersøge, og at der ikke er noget at komme efter? Det forekommer mig komplet uforståeligt.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu er det altså sådan, hvis man bare følger lidt med i den politiske dagligdag her på Christiansborg, at hvis man skulle gennemføre undersøgelser inden for alt det, som Enhedslisten har af ideer, så kunne vi faktisk ikke bestille andet end at udarbejde redegørelser. Vi kunne ikke stå her i Folketinget og gøre andet end at skulle be-

handle og evaluere og drøfte alle de her redegørelser, der ville komme ud i den anden ende.

Det er ikke noget, Dansk Folkeparti kan tilslutte sig. Vi bakker tværtimod op om den udenrigspolitik, som vi har, og vi bakker så sandelig også op om den politiske dagsorden, der ligger for det danske lands sikkerhed osv. Derfor ser jeg ikke noget problem i, at den omtalte aftale ikke er blevet til virkelighed, sådan som hr. Rune Lund kunne tænke sig. Det er altså sådan, at man ikke kan få alle sine ønsker opfyldt.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil egentlig kvittere for, at Dansk Folkepartis nye ordfører i europarådssager er kommet godt fra start med en anden toneart, end vi har været vant til, bl.a. i forhold til at opprioritere Europarådets arbejde bl.a. inden for racisme, fremmedhad, homoseksuelles rettigheder og den slags ting, og det synes jeg egentlig er positivt.

Det strider selvfølgelig lidt imod, at den danske regering ligesom er gået i direkte krig med et af de organer under Europarådet, nemlig racismekomiteen, som egentlig har til opgave at gøre det, hr. Hans Kristian Skibby på vegne af Dansk Folkeparti opfordrer til, nemlig at styrke Europarådets indsats, så andre organer kan bruge mindre tid på det. Der er så problemet, at medlemslandene, særlig de traditionsrige medlemslande, vælger at lave en strategi for at underminere det arbejde og bringe det arbejde i miskredit.

Derfor vil jeg spørge hr. Hans Kristian Skibby, om de nye toner fra Dansk Folkeparti også betyder, at man vil støtte et forslag om at opprioritere den europæiske racismekomité's arbejde, altså krigsarbejde fremover. Det er klart, at det selvfølgelig betyder flere ressourcer, men det er måske bedre anvendt der end i andre europæiske organer.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Der er jo forskellige måder at læse Bibelen på, det oplever man også her i Folketinget til dagligt, men jeg kan sige, at det, som jeg sagde, ikke var nogen nye toner fra Dansk Folkeparti. Det, jeg sagde om de her overvågningscentre osv., var jo netop, at når vi nu står der og skal debattere Europarådets største udfordringer, så står der tre store udfordringer i den rapport, som vi debatterer i dag, og den ene er, at man skal have øget koordinationen imellem de 46 medlemslan-

de netop for at sikre, at der ikke sker en overlapning i den massive overvågning, der er af medlemsstaterne både i Europarådet og i EU.

Så siger jeg: Det harmonerer ikke særlig godt med, at man nu i EU har valgt at opgradere. Op til 100 mio. kr. skal man bruge om året på at lave et overvågningscenter, som skal undersøge folk i både den ene og den anden ende alle de her forskellige steder, hvor man i løbet af sit virke med rette eller urette kan føle sig forulempet i det danske samfund. Så siger jeg, at det jo virker fjollet, at vi nu har sat nye skibe i søen, når vi samtidig har en klar målsætning om, at vi ikke vil have overlapning, og at vi tværtimod vil have, at overvågningen skal ligge præciseret nogle enkelte steder.

Det er der ikke noget nyt i. Det har Dansk Folkeparti stået for hele tiden.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det er jeg sådan set enig i. Det, jeg kvitterede for, var tonearten hos hr. Hans Kristian Skibby, som jeg synes var meget mere konstruktiv og europarådsvenlig, end vi har været vant til, og det var det, jeg kvitterede for. Jeg er sådan set enig i, at man burde opprioritere arbejdet i Europarådet og undgå overlapning, og derfor spørger jeg:

Var det så ikke en god idé, at Dansk Folkeparti i stedet for at gøre, som regeringen gør, hvor man altså konstant bringer ECRI i miskredit og forsøger at underminere det arbejde, som de gør her med at overvåge racisme og intolerance i Europa, valgte at sige: Jamen vi synes, det er godt, at der er nogle, der uafhængigt rådgiver landene om, hvordan de bekæmper racisme og intolerance, men det skal være i Europarådets regi, og derfor vil vi gerne være med til, da vi er utilfredse med, hvad der foregår i EU, at opprioritere det arbejde i Europarådets regi, altså opprioritere ECRI, som regeringen har bragt i miskredit, hvilket måske ad den vej har haft den effekt, at der er blevet opslutning til et andet arbejde i EU? Så for at undgå overlapningen skulle vi så ikke bygge på det, der er, bl.a. ECRI i europarådsregi?

Kl. 14.40

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det lyder meget fornuftigt, men jeg vil lige have lov til at minde ordføreren om noget. Det er rigtigt, at ECRI har travlt med at lave rapporter ligesom så mange andre, og vi har fået tre forskel-

lige rapporter om specielt danske forhold. Rapporterne har faktisk gjort meget ud af, at man bl.a. skulle kritisere Dansk Folkeparti, og at man skulle kritisere specielt regeringen for den måde, den gennemførte sagsbehandlingen på i Danmark osv.

Så er det bare, at jeg vil have lov til at stille spørgsmålet den anden vej. Nu kan ordføreren måske ikke svare på det, det er så fair nok, men der er 89.000 sager, der ligger og venter, og der er 4 sager ud af de 89.000, som vedrører danske anliggender. Det er fire danske klager, der er kommet, og som er blevet vurderet til at skulle det, der hedder realitetsbehandles med henblik på, at der skal føres en sag. Det er altså 4 sager ud af 89.000, og så synes jeg, det er vanvittigt, at man bruger så store ressourcer på at gennemanalysere et land som Danmark, der er så gennemreguleret og så gennemdybt demokratisk og bruger så meget tid på at rejse herop – tre gange har man været her nu – og laver nogle rapporter, som kun har haft til formål, sådan som jeg ser det i hvert fald, at miskreditere regeringen og i særdeleshed miskreditere Dansk Folkeparti for, at man var inhuman og havde en usolidarisk måde at fremføre sig selv på og den politiske verdensvinkel på. Det er ikke rimeligt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Lars Barfoed.

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil også gerne starte med at sige tak til udenrigsministeren og regeringen for en god redegørelse, som peger på de muligheder og de positive aspekter, der er omkring Europarådets arbejde, men jo også peger på de problemstillinger, som vi skal være opmærksomme på for at få tingene til at fungere optimalt.

Jeg tror, at vi alle sammen kan være enige om, at Europarådet har en meget vigtig mission. Det at sikre menneskerettighederne og sikre respekten for menneskerettighederne, det at sikre respekten for demokratiet og for retsstatsprincipperne er værdier, som vi skal stå meget fast på, og derfor er det vigtigt, at vi har Europarådet til at sikre, at respekten for disse værdier bliver holdt i hævd i Europa.

Jeg synes også, at man under en debat som denne skal tænke lidt over, at vi jo fra dansk side, og det gælder også flere andre europæiske lande, udeomkring i verden gør meget ud af

bl.a. i forbindelse med vores udviklingsbistand, men også på den anden vis, at lægge pres på lande rundt omkring, for at de skal respektere menneskerettighederne, at de skal indføre demokrati, og at de skal sørge for, at der er god regeringsførelse. Det er noget, vi med rette lægger vægt på overalt, hvor vi kommer frem, og overalt, hvor vi har mulighed for at påvirke lande, der ikke respekterer de værdier, så vi kan få dem til at gøre det.

Jeg må jo sige, at det derfor er så meget desto mere vigtigt, at vi sørger for at holde orden i eget hus i Europa. Det er der, Europarådet spiller en meget vigtig rolle.

Men det er jo ikke nok med de gode principper. Arbejdet skal også fungere effektivt. Derfor synes jeg da godt, at der på trods af alt det gode arbejde, der finder sted, og de mange gode resultater, der er forbundet med Europarådets arbejde, alligevel er grund at hejse et signal og udtale sin bekymring, for det er jo sådan, at Europarådet har kapacitetsproblemer. Det har været nævnt tidligere i debatten her i dag, at Menneskerettighedsdomstolen er overbelastet. Der er næsten 90.000 sager, der venter på behandling i Menneskerettighedsdomstolen. Det synes jeg er et alvorligt problem.

Der tages heldigvis også fat på at løse problemerne, alle er opmærksomme på det, og der er en lang række tiltag, som er sat i gang netop for at gøre noget ved det. Det drejer sig ikke mindst om effektivisering, om prioritering og om koordination, og så er der altså den berømte Protokol 14, som i flere år har verseret, og hvor vi blandt mange andre har presset på for, at ikke mindst Rusland skal respektere den.

Vi kan fra Det Konservative Folkepartis side tilslutte os de beslutninger, der blev taget på mødet mellem medlemslandenes stats- og regeringschefer i maj 2005, som jo går ud på at effektivisere arbejdet og fokusere indsatsen på de basale oprindelige indsatser og at koordinere arbejdet bedre mellem medlemslandene, men også mellem Europarådet og EU og OSCE og andre aktører på den anden side.

Kl. 14.45

Til sidst vil jeg sige, at det selvfølgelig også bekymrer i Det Konservative Folkeparti, at vi stadig væk kan se alvorlige brud på menneskerettighederne i Europa. Det understreger bare endnu mere behovet for at effektivisere Europarådets arbejde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et enkelt spørgsmål fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Nu er det jo en redegørelse, vi debatterer her i dag, og så kan man i redegørelsen konstatere, at der er noget, som ikke fylder særlig meget, i hvert fald ikke så meget, som det burde, i forhold til hvor stor og vigtig en sag, det har været for Europarådet, som jo er Europas suverænt vigtigste menneskerettighedsinstitution. Det er sagen om CIA-flyene og de hemmelige fængslinger, der er foregået også på europæisk jord. Der vil jeg da godt spørge hr. Lars Barfoed, hvad han mener, når nu regeringen ikke er så meget for at komme ind på emnet og faktisk ikke har fulgt de anbefalinger, der ligger i Europarådet, om at lave en undersøgelse om CIA-flyenes aktiviteter i de enkelte lande. Sådant en undersøgelse har man jo ikke lavet i Danmark.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg ved ikke, om man ikke efterkommer noget. Der ligger en opfordring til, at landene, hvis de mener, at der er alvorlige overtrædelser, så skal iværksætte undersøgelser. Der har ikke været nogen grund til at iværksætte nogen undersøgelse. Der er ikke noget, der tyder på, at der er sket brud på reglerne over dansk territorium, og derfor har der ikke været anledning til det. Det er konklusionen.

Det har jo også været diskuteret her i Folketingssalen før, og jeg tror også, man må sige, at det ville være spild af tid at iværksætte sådan en undersøgelse, for det er jo fuldstændig umuligt at finde ud af, hvilket vistnok fru Hanne Sevrinsen var inde på tidligere, hvem der nu har siddet i nogle bestemte flyvemaskiner for flere år siden. Det er næsten ikke til at opklare, og der er ikke noget egentligt grundlag for, at vi skulle give os til at bruge en masse ressourcer på at undersøge det.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er meget frisk og frejdigt, at den danske regering kan konkludere, at der skam ikke er foregået noget i dansk, færøsk og grønlandsk luftrom eller i lufthavne, når man ikke er villig til at undersøge det.

Der er eksempler på flyvninger, som sagtens kunne indeholde fanger. Jeg har f.eks. et eksempel, den såkaldte Helsinki-sag, om et fly, som den 19. september 2004 fløj fra Guantánamobasen til Bagrambasen i Afghanistan. Dagen efter, det vil sige den 20. september 2004, fløj det fra Afghanistan til Helsinki og videre den 21. september 2004 fra Helsinki over Grønland til Washington. Og i den forbindelse kommer der en meddelelse fra Pentagon, det amerikanske forsvarsministerium, om, at de har overført et antal fanger fra USA til Afghanistan og den anden vej. En fangeoverførsel, som faktisk kun kan stemme overens med det her fly.

Så burde man f.eks. fra den danske regerings side spørge USA, om der var fanger om bord på det fly, men det har man ikke villet. Det var bare et ud af mange eksempler på, at der er ting, man kunne undersøge, men det vil regeringen ikke. Synes hr. Lars Barfoed egentlig ikke, at det er lidt slapt?

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu flyver der jo dagligt mange flyvemaskiner rundt om kloden, og vi kan jo ikke, hver gang nogen har en beskyldning om, at USA eller for den sags skyld andre magter i strid med internationale regler skulle have transporteret fanger på disse fly, give os til at iværksætte store undersøgelser af det. Det afgørende må være, at der ikke efter regeringens vurdering har været grundlag for at foretage en nærmere undersøgelse, og sagen har været debatteret her i Folketingssalen. Der er ikke nogen grund til at gå videre med sagen, der er ingen grund til at undersøge det, for så kunne man undersøge så mange andre flyvninger og løse påstande, der hele tiden dukker op. Så kunne man snart ikke bestille andet.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

I kølvandet på debatten i forbindelse med redegørelsen om Europarådet sidste år opstod der en ganske stor debat i offentligheden om den rapport, der var kommet fra det ganske beskedne organ, som altså er Europarådets komité mod racisme og intolerance, ECRI, der med sine beskedne ressourcer havde besøgt Danmark i et program tilrettelagt sammen med regeringen og kom frem til nogle konklusioner, som ikke behagede regeringen.

Den debat skal man selvfølgelig altid kunne tage. Men synes hr. Lars Barfoed og Det Konservative Folkeparti, at det er en anstændig måde at behandle et organ på, som man selv har været med til at sætte i verden, at man f.eks. fra regeringens side går ud, inden rapporten er offentliggjort, inden ECRI har mulighed for at tage til genmæle, og afviser rapporten fuldstændig, bringer den i miskredit og hævder, at ECRI ikke er troværdig? Er det en rimelig og anstændig måde for et af de ældste demokratier, et af dem, man burde kunne stole på, at behandle et organ på, som man selv har været med til at sætte i verden for at overvåge noget så vigtigt som racisme og intolerance?

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu er det jo sådan, at der rent faktisk var en lang række fejlagtige informationer i den rapport, og jeg synes da, det er helt berettiget, at man gør opmærksom på det. Det kan jo ikke være sådan, at lige præcis den institution skal være hævet over enhver kritik, og at man ikke engang kan tillade sig at påpege faktuelle fejl i rapporter fra ECRI. Selvfølgelig skal man kunne det.

I øvrigt mener jeg, at den rapport allerede var genstand for behandling i forbindelse med redegørelsen for et år siden, så det kan undre mig lidt, at vi nu skal diskutere det igen. Men jeg synes, det er helt i orden, at man korrigerer faktuelle fejl.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg går ud fra, at det i sådan en almindelig sund debat også er rimeligt, at der er forskellige holdninger til, hvad der er faktuelle fejl, og hvad der ikke er. Der var også en ikke ubeskeden andel fejl i regeringens korrektioner, hvad ECRI så efterfølgende via dets formand, Eva Smith, har godtgjort.

Men det, der er pointen her, er, om det er anstændigt, at en regering lægger en strategi for at bringe en rapport i miskredit, og at man helt håndfast mødes og siger: Nu starter det med, at vi, inden rapporten er udkommet, og inden ECRI har mulighed for at tage til genmæle, går ud og underminerer institutionens troværdighed. Så lader vi dem komme med rapporten, så rykker vi ud, og så kører vi det slag i slag.

Er det en anstændig måde, altså at lægge en strategi for at bringe en rapport og en institution

i miskredit og underminere troværdigheden? Det var i hvert fald ikke det, som de mange kolleger, der efterfølgende i Europarådets Parlamentariske Forsamling underskrev en erklæring til støtte for ECRI, mente, og jeg er overrasket over, hvis Det Konservative Folkeparti synes, at det er god regeringsførelse.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu erindrer jeg ikke det præcise tidsforløb i den sag, som jo ligger et år tilbage, men det må vel være rimeligt nok, at man så vidt muligt sørger for, at når en rapport bliver offentliggjort, så er den i hvert fald på det tidspunkt, hvor den bliver offentliggjort, rensset for faktuelle fejl. Det synes jeg egentlig er rimeligt nok.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil da gerne starte med vanen tro at takke regeringen for en god og grundig redegørelse for Europarådets virke, og jeg vil også gerne sige tak til delegationen og delegationsformanden og ikke mindst sekretariatet for, at vi får en god betjening i forbindelse med vores arbejde i Europarådet.

Tit har vi diskussionen af, om det der Europaråd, som folk ikke rigtig kender, overhovedet er noget, der batter, om det er noget, der flytter noget i virkelighedens verden. Jeg har, siden vi sidst havde en debat om emnet i Folketinget, haft lejlighed til at være valgobservatør et par steder på Balkan og var bl.a. i Srebrenica, da der var valg. Jeg besøgte først mindstedet for den massakre, der fandt sted, og derefter deltog jeg i valgobservationen og så, hvordan man der var kommet til, at man kunne lave en valghandling, som efter alt at dømme var ganske udmærket og et kæmpe skridt fremad for de spirende demokratier på de kanter.

Når man har været ude og haft de oplevelser og kunnet skabe den kobling, så er man ikke i tvivl om, at Europarådets virke er nyttigt og vigtigt for demokrati i Europa, ikke bare i de gamle lande, men selvfølgelig især i de nye lande.

Jeg synes også, at man, når man har deltaget i den debat, som Europarådets Parlamentariske Forsamling har haft om CIA's hemmelige fængsler og fangeflyvninger, kan se, at det er af stor værdi, at der er et sådant aleuropæisk forum

som Europarådets Parlamentariske Forsamling, hvor man kan rejse den slags sager, og hvor man uden om det almindelige regeringsdiplomati osv. kan tage den slags sager på tværs af landegrænser.

Vi har jo selv sammen med andre her i Folketingssalen forsøgt at rejse debatten, men der er mange udenrigspolitiske hensyn, som skal tages, hvilket gør, at en regering måske ikke altid gør det, som den inderst inde havde mest lyst til. Der er det godt, at man har et organ som f.eks. Europarådets Parlamentariske Forsamling, hvor parlamentarikere kan mødes på tværs og uafhængigt af regeringerne og deres diplomatiske hensyn kan tage debatten og kan få sat fokus på, at der også i gamle velrenommerede lande foregår menneskerettighedskrænkelser.

Og for dem, der stadig måtte tro, at CIA-sagen er et stort røgslør, behøver man jo bare at kigge over Sundet til den veldokumenterede episode, der har været i Sverige, hvor en afvist asylansøger blev udleveret og udsat for en stærkt nedværdigende behandling, hvad der efterfølgende også har ført til stor kritik i Sverige.

Så der var bestemt noget at komme efter i den sag, og det er endnu et eksempel på, at det nytter noget med Europarådets virke.

Så handler en af de løbende diskussioner, som vi også har her i Folketinget, meget om samarbejdet eller overlappet med EU. Jeg synes, at man må sørge for en fornuftig arbejdsdeling, og Det Radikale Venstre er ikke begejstret for, at man ikke har gjort det stykke arbejde bedre i forbindelse med oprettelsen af EU-Agenturet for Grundlæggende Rettigheder.

Kl. 14.55

Men jeg vil godt sige her, at det for os er vigtigt, at arbejdet med menneskerettigheder oprioriteres alle steder. Det er godt, rigtigt og vigtigt, at det sker. Men selvfølgelig var det bedre, om man, hvilket vi også foreslog sidste år, samlede alle disse aktiviteter i Strasbourg; oprioriterede de organer i Europarådet, som bestemt har brug for det, og så samlede kræfterne og lod de EU-agenturer, der skulle arbejde med de samme emner, ligge i Strasbourg og på den måde sikre den fornødne synergi.

Men jeg har lyst til lige at rejse en enkelt historisk detalje, som er kommet mig for øje, siden vi sidst har debatteret det her. I forbindelse med, at Danmark tiltrådte Europarådet i sin tid, var det faktisk sådan, at man så en meget direkte sammenhæng mellem et stadig øget og tættere samarbejde og med et spirende Fællesmarked.

Derfor kan man sige, at den diskussion, vi nogle gange har, om, at det enten er EU eller Europarådet, måske i virkeligheden ikke hænger helt så godt sammen. Hvis man kigger på det gennem historiske briller, så er der faktisk noget, der tyder på, at vi i Danmark helt fra starten har tænkt ganske grundigt over, at Europarådet og et snævrere samarbejde blandt visse lande i EU sagtens kunne fungere. Men det kræver selvfølgelig, at man hele tiden er opmærksom på at tilrettelægge arbejdet rigtigt, og der synes vi også, at der er plads til forbedringer i forhold til EU-Agenturet for Grundlæggende Rettigheder.

Det er klart, at selv om vi synes, at arbejdet i Europarådets Parlamentariske Forsamling er meget vigtigt og godt, så er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den helt centrale institution for Europarådet. Jeg kan ikke tilføje så meget til det, der jo er bred enighed om her, nemlig at det er helt utilstrækkelige tilstande, vi har. Vi er nødt til at have de effektiviseringer, og vi er nødt til at have Rusland overbevist om, at de skal ratificere Protokol 14, så vi kan komme videre og sikre, at ventetiden kommer ned.

For det er helt fundamentalt, at hvis menneskerettighederne skal gælde for borgere, ikke for stater og ikke for noget, man selv må håndtere, men hvis der skal være den grundlæggende retssikkerhed, det er, at borgere kan henvende sig til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, så kan det ikke nytte noget, at der som nu er 90.000 sager, der venter. Så er man nødt til at have bragt det ned, hvad der heldigvis også er enighed om.

Så er der vores interne diskussioner, når Europarådets organer på det ene eller det andet tidspunkt gæster Danmark og forsøger at udføre arbejdet her. Vi har ved utallige lejligheder diskuteret rollen for menneskerettighedskommissæren. Der er nu kommet en ny kommissær, og jeg håber, at den kommissær vil følge i sporet fra den gamle i den forstand, at man ikke skal lade sig kyse af, at vi har en regering, der tager meget dårligt imod kritik fra internationalt hold. Det skal man ikke lade sig kyse af, og man skal ikke der forsøge at gå diplomatiets ærinde og prøve at se, om det går, og sige: Det var ikke så godt, vi blev vist også grundigt uenige sidst. Den frygt synes jeg man kunne have, når man hørte noget af det, som den delegation, der var på besøg, ytrede.

Jeg synes, det er vigtigt, at Europarådets organer optræder fuldstændig uafhængigt for at bevare troværdigheden og derfor kritiserer, når

de finder, at der er grund til det, uden at skåne hverken regering, opposition, partier eller organer nogetsteds. Derfor synes jeg, det er vigtigt at sende det signal til menneskerettighedskommis-særen, at vi er åbne for både ros og kritik. Men vi håber ikke, at man vil forsøge at tage nogle di-plomatiske hensyn i den henseende.

Så har vi, som det ganske rigtigt blev nævnt, i den mellemliggende periode haft en lang dis-kussion om ECRI, som er Den Europæiske Komité mod Racisme og Intolerance, som er sat i verden af landene for at rådgive alle lande om, hvordan de skal gribe sagerne an; hvordan de skal bekæmpe racisme og intolerance.

Det er en enormt vigtig sag. Derfor er det også helt ufatteligt, at den danske regering har valgt en så uanstændig fremgangsmåde over for den komité, som man ved nærmest ingen res-sourcer har at udføre sit arbejde ud fra. Derfor foregår det på den måde, at man tilrettelægger et program, hvor man både møder ngo'er og re-præsentanter fra forskellige organer. Det er til-rettelagt i samarbejde med regeringen. De infor-mationer tager man med hjem, og på baggrund af dem kan man, fordi man ikke har ressourcer-ne til det, hvilket regeringen jo kunne arbejde for at give, ikke gå ind og lave grundforskning på, om alt, hvad man har fået at vide, er rigtigt. Men man drager konklusioner.

Så er der en proces, hvor regeringerne får lov til at berigtige, hvis der er noget, den synes er faktisk forkert, og i nogle tilfælde er ECRI enig, og i andre er de ikke, og derfor får det lov at komme med som bilag til rapporten, så alle kan se, hvad det enkelte lands regering har ment.

Derfor er det helt utilstedeligt, at den danske regering valgte at lave en fuldstændig håndfast kampagne mod den rapport og mod den institu-tion, man selv har været med til at sætte i ver-den. Det er godtgjort flere steder i dagspressen, at der var en kampagne og en strategi, der hed: Vi skal angribe troværdigheden af den her rap-port, allerede inden den er offentliggjort, så vi er sikre på at få scenen for os selv.

Det er ikke særlig kønt at se på. Det er mildest talt ikke god regeringsførelse, og det giver ikke noget særlig godt eksempel for folk rundtom-kring, som behandler deres borgere helt ander-ledes og helt uden for, hvad vi vil acceptere i Danmark, men som gør det på samme måde ved at undertrykke kritik og ved at afvise det og ved at lave kampagner mod dem, der ønsker at kriti-sere. Det er altså den måde, det blev håndteret på, og det er ærgerligt.

Kl. 15.00

Jeg synes, når man kigger tilbage på de sidste 14 dages, 3 ugers debat i Danmark, og hvad der har været fremme af nyheder, at når man hører, at selv folk i Folketinget, partier, gør det til deres sag at sammenligne muslimske hovedbeklæd-ninger med hagekors, når man hører, at der stadig væk er masser af kommuner, der tilbyder deres borgere hvid hjemmehjælp, hvis de hen-vender sig og beder om at få en hjemmehjælp af dansk oprindelse, og når man hører, at de virk-somheder, som kommunerne henviser til, hvis folk ønsker en privat leverandør af hjemme-hjælp, så siger: Vi ansætter aldrig indvandrere, det kunne vi slet ikke drømme om – er det selv-følgelig vigtigt, at man laver selvjustits, at man rydder op i sit eget hus.

Men jeg synes, vi kan være trygge ved, at vi i Europarådet har nogle organer, der ikke er blege for at tage bladet fra munden, når de ser, at der er noget at kritisere. Det kan vi være trygge ved i Danmark at Europarådets institutioner fortsat vil, også når det gælder Danmark.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes, at når ECRI faktisk anerkender, at der var fejl, synes hr. Morten Østergaard så ikke, det er godt, at den nye kommissær siger, at det, vi skal, er at sørge for ikke hele tiden at råbe ulven kommer, ulven kommer, når det gælder nogle problemer, som i virkeligheden er overdrevet og von hørensagen? Det var jo det, som blev påvist.

Man kan kalde det kampagne, det ved jeg ikke om man skal. Kan man ikke sige, at det, som regeringen gjorde, var at sørge for på forhånd være klar til, at man, når ikke man ville rette de fejl, så i det mindste havde dem parat som eksempler og kunne vise, at der altså her var noget, som ikke var rigtigt?

Vi havde jo en tilsvarende debat, dengang hr. Morten Østergaards parti sad i regering, og hvor regeringen faktisk på samme måde følte sig kørt over, men nu sørgede den nuværende regering så for at være forberedt. Så synes hr. Morten Østergaard ikke, det er godt, at ECRI nu faktisk har lært af det og prøver at undersøge sagerne noget bedre, før man kaster sig ud i at sige, at ulven kommer?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes, det er godt, at vi har ECRI, og jeg synes, det ville være godt at opprioritere ressour-

cerne. Jeg synes ikke, man kan forlange, når man ikke er villig til at betale regningen, at alt skal være hundrede procent i orden.

Derfor har ECRI jo også erkendt visse fejl. Eva Smith, den danske formand for det, har endda i et helt særligt responsum redegjort for, hvor man er enige, og peget på to, tre steder, tror jeg, hvor man er enig i regeringens kritik.

Samme imødekommelse har man ikke kunnet få på de steder, hvor Eva Smith har godtgjort, at regeringen i sit responsum har taget fejl, og hvor der var faktuelle fejl, og hvor der var steder, hvor man fuldstændig tendentiøst kalder noget, som ECRI havde skrevet, en holdning. Når ECRI siger, at man skulle kunne klage over visse afgørelser, siger regeringen, at man allerede i forvejen kan anke. Og så siger vi, at det er noget andet, at der altså er forskel på de to begreber. Man har aldrig i regeringen villet erkende, at man der tog fejl. Sådan er det.

Der må være debat, der må være rum for debat. Men det at planlægge og lave en bevidst kampagne, hvor man går ud og underminerer en rapport, inden den er offentliggjort, er uretfærdigt og uanstændigt, og det synes jeg ikke klæder Danmark.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Poul Henrik Hedeboe, komme på talerstolen.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Fra SF vil vi også godt takke ministeren for redegørelsen og også takke administrationen, som har fungeret fremragende, delegationen med formanden i spidsen har ydet et godt stykke arbejde. Fra selve rapporten vil jeg prøve at trække fire ting frem, to på den side, hvor vi er enige i den linje, der er lagt, og så to problemområder.

Kl. 15.05

Omkring selve formålet at koncentrere sig om kerneområderne, menneskerettighederne, er vi meget enige i den linje, der er lagt. Det er klart, at vi har et europæisk samarbejde i EU, og at der er en overlapning af opgaver. Vi har nogle lande, der står uden for EU, Rusland som det mest iøjnefaldende eksempel, men sådan lidt nærmere vores egen kreds er der vel også Norge og en række andre lande. Her kan vi sige, at Rusland og nogle tidligere sovjetstater ikke går efter at komme ind i det europæiske samarbejde.

Jeg ved ikke, om det er oplagt, men i hvert fald er virkeligheden sådan, at de med en lidt

større berettigelse går efter at brede samarbejdet ud til sociale områder, til miljøområder, landbrug osv. Og der er vi i SF meget enige i, at vi altså forsøger at snævre det ind til hovedområdet: menneskerettigheder. Så der er vi helt enige i det, der sker. Men vi har også en forståelse for, at der selvfølgelig er nogle andre interesser i andre lande.

Det andet er vel næsten det største område af praktisk art, det er domstolens arbejde. Hvis man lige regner efter, har den vel næsten et efterslæb på 3 år, eller skal vi sige 2½ år, hvad angår sager. Der blev behandlet 30 sager sidste år, og der blev afvist 12. Man kan godt lige spekulere over, om det forholder sig sådan, at de 12 afviste sager blev afvist, fordi der ikke blev reflekteret fra dem, der havde rejst sagerne. Er det, fordi sagerne er blevet gamle? Hænger det sammen med, at vi faktisk har et stort efterslæb, for så er det jo næsten endnu værre. Jeg vil da godt stille det spørgsmål, om det er sådan, det forholder sig.

Der var altså 42 sager, som kom igennem, og de 12 kan man jo sætte et spørgsmålstegn ved. Så kom der 55 nye sager til, og vi har et efterslæb på 90. Det er alvorligt, og jeg synes da, at vi skulle overveje, når vi nu sidder og venter på, at vi får russerne til at skrive Protokol 14 under, så vi kan få nogle af afhjælpningsforanstaltningerne i gang, om ikke det var en idé at putte ekstra ressourcer ind til at sørge for, at vi fik den domstol op at køre, så vi fik den ajour. Det må være et meget centralt område, det må være meget vigtigt. Jeg anerkender, at der bliver arbejdet i den rigtige retning.

Så til to problematiske sager. Sidste år havde vi jo en diskussion omkring ECRI, altså Kommissionen mod Racisme og Intolerance, men den blev ikke færdig, der kom nogle efterdønninger fra den. Det bliver her i redegørelsen fremstillet meget straight med, at der er nogle rapporter for de enkelte lande. I 2005 var der altså en redegørelse for Danmark, og i 2006, lige omkring hvor vi havde diskussionen sidste år, kom rapporten frem her. Så var der efterfølgende en opfølgning af den.

Det er rigtigt, at vi diskuterede det meget sidste år, og jeg var selv med til at kritisere regeringens holdning, fordi baggrunden jo var en skarp rapport om danske forhold for asylansøgere. Det er også rigtigt, som den tidligere ordfører for De Radikale sagde, at det virkede, som om der var sådan en slagplan for regeringens side:

Hvordan får vi luften taget ud af det her, hvordan får vi slået hårdt igen?

Jeg vil sige, at grundlæggende er spillet vel sådan, at vi i hele det europæiske hus, helt ud til udkanterne, godt vil have gode forhold for menneskerettighederne. Vi vil godt inspirere de andre lande. Det er en opgave, og det er hovedopgaven. Det er det, vi arbejder på.

Så er der nogle lande, bl.a. vores eget, som har en lang tradition for demokrati, som har en lang tradition for at have rimeligt styr på menneskerettighederne. Vi har sammen med vores tætte naboer en moralsk forpligtelse til at gå i front, til at vise et eksempel, til at være foran. Det var ikke det, vi gjorde i den her sag, og det er beklageligt. Det burde vi have gjort. I stedet for blev det til et eksempel på, at hvis bare man går til angreb, så kan man så tvivl om det, og det ser ikke pænt ud. Vi burde have gjort det lidt anderledes. Vi står faktisk som en rimelig stærk stat over for en rimelig svag administration i ECRI.

Kl. 15.10

Det andet område er den resolution, som blev diskuteret i Europarådet i juni 2006 om CIA-fly, hvor vi igen kunne gøre det på to måder. Vi kunne sige: O.k., det kan godt være, at det ikke ser ud, som om problemet er størst for Danmark. Men det havde set pænt ud, hvis vi havde sagt: Det her vil vi til bunds i, der er et problem, og vi vil finde ud af, om der også er nogle hjørner i Danmark; det går vi tæt på. Sådan burde vi have handlet der.

Det var de fire ting, som det umiddelbart faldt i min lod at sige noget om.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg synes jo, det er godt, at SF og hr. Poul Henrik Hedeboe er så optaget af, at Danmark efterlever afgørelserne i Europarådet. Nu forstår jeg, at der måske alligevel var sådan lidt utilfredshed med nogle ting og med vores efterlevelse, men er hr. Poul Henrik Hedeboe så ikke glad for, at det danske Folketing og regeringen så effektivt efterlevede Menneskerettighedsdomstolens afgørelse om, at eksklusivaftaler, sådan som vi havde respekteret det i Danmark, faktisk ikke var tilladt, og at vi sørgede for, at eksklusivaftaler blev forbudt på det danske arbejdsmarked? Glæder SF sig ikke over, at vi så prompte reagerede på det?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det, jeg sagde, var faktisk, at jeg var ked af den måde, som den danske regering havde tacklet ECRI-sagen på, hvor det gik ud på at gå til angreb i stedet for at få den eftertanke, som var rimelig at få.

Sagen omkring eksklusivaftalerne er vi helt tilfreds med. Det var en afgørelse, der kom. Den faldt ikke i vores politiske smag i SF; den faldt i regeringens politiske smag. Den har vi fuldstændig taget til os, den afgørelse arbejder vi efter, vi har ingen problemer der.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den sidste ordfører er hr. Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Vi står jo her i Folketinget i dag og diskuterer en redegørelse fra Europarådet om, hvad der er sket det seneste år.

I Enhedslisten er vi meget begejstrede for, at vi igen i år har mulighed for at diskutere Europarådet, fordi Europarådet faktisk er et fantastisk internationalt samarbejde. Det skyldes mange ting, men det skyldes ikke mindst, at det er et samarbejde, som omfatter 47 lande i Europa – der er ét land, der ikke er med, og det er Hviderusland, på grund af det manglende demokrati der.

Det er vigtigt, at vi har sådan et alteuropæisk samarbejde. Det er vigtigt, vi har et europæisk samarbejde, som også rækker ud over de 27 lande, som er med i EU. Det er nemlig et samarbejde, hvor man har en masse lande, der arbejder sammen i Europa, de 47 lande, men det er også et samarbejde, hvori man faktisk har valgt at arbejde på en mere demokratisk måde end den måde, man har valgt at samarbejde på i EU. Det er ganske enkelt en anden model for at samarbejde, man tænker simpelt hen internationalt samarbejde på en anden måde.

I modsætning til EU, hvor vi ser et arbejde hen imod en statsbygning, hvor vi ser en centraliseret struktur, hvor det er en one size fits all-tankegang, der præger de institutioner, der er i EU, er det i Europarådet et mellemstatsligt samarbejde, hvor man samarbejder konventionsbaseret. Men det er jo ikke derfor et samarbejde, som er et slattent samarbejde. Menneskerettighedsområdet, som er Europarådets vigtigste område – det er kernen i Europarådet – er jo et område, som også er tilknyttet Den Europæiske

Menneskerettighedsdomstol, og det er jo en domstol, som kan afsige bindende domme.

Det er en model for internationalt samarbejde, som Enhedslisten synes er rigtig god, og det er en model, som vi faktisk kunne tænke os kunne blive udvidet til andre områder. Vi er faktisk uenige med regeringen i, at man skal snævre arbejdet ind i Europarådet, sådan at det kun handler om menneskerettigheder. Vi mener faktisk, der er nogle områder, som man med fordel kunne vælge at diskutere på alle europæiske planer i Europarådet. Og et af de emner ud over menneskerettigheder, som er meget vigtigt, er lige præcis miljøområdet. Miljøområdet er jo virkelig kommet på dagsordenen i forbindelse med de globale klimaforandringer, vi ser.

Kl. 15.15

Det er jo sådan, at hvis ikke vi gør noget, vil vi, hvis vi skal tro på de rapporter, som kommer fra FN's klimapanel, i løbet af en kort årrække, faktisk i 2035, opleve temperaturstigninger på et par grader, og der vil samtidig være mere end 50 pct.s sandsynlighed for, at temperaturen kan stige op til fem grader. Det svarer altså til en temperaturstigning som den, vi har haft fra den sidste istid og frem til i dag. Det er et meget alvorligt område, og derfor skal der også være nogle stærke internationale aftaler, som kan imødegå det her.

Europarådet kunne faktisk, hvis man brugte præcis den samme model, som vi kender fra menneskerettighedsområdet og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, hvor Europarådet er den suverænt vigtigste institution på europæisk plan, arbejde med miljø på samme måde, sådan at man altså lavede et konventionsbaseret samarbejde på miljøområdet i Europarådet og tilknyttede en miljødomstol, som havde præcis de samme kompetencer, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har.

Vi synes også, man kunne kigge på et andet område, hvor der virkelig er udfordringer, hvad angår den globalisering, der er i dag, og hvor man også med fordel kunne inddrage alle europæiske lande og de 47 lande, der er i Europarådet, nemlig selskabsskatteområdet. Det kunne da være en god idé at lave en bindende aftale på samme måde som med menneskerettighederne og bruge den model, man kender derfra. Vi er sikre på, at man kunne finde ud af noget der og lave en lignende model, netop fordi det også er en af de helt store udfordringer, der er i forbindelse med den globalisering, vi ser i øjeblikket, som ikke er en social globalisering, men en glo-

balisering på pengenes og de store selskabers betingelser.

Der har været nævnt mange emner fra de forskellige ordførere, bl.a. Protokol 14 og mange andre ting, som der står om i redegørelsen.

Jeg vil gøre lidt ud af det, som der *ikke* står så meget om i redegørelsen, endog en meget, meget stor sag, som har fyldt utrolig meget i Europarådets arbejde de sidste par år, men som jo også fik som resultat, at der den 27. juni 2006 blev vedtaget en resolution, nemlig om CIA-fly og CIA-fængsler. Der må man jo bare konstatere, at der ikke rigtig står helt så meget om CIA-flyene i den redegørelse, der er kommet fra regeringens side, der står lige præcis ti linjer på side 6.

Der står sådan lidt lirumlarum frem og tilbage. Der står simpelt hen ikke noget særligt om den sag, som de sidste par år har været den suverænt vigtigste sag for Europarådets arbejde, nemlig arbejdet med at afdække CIA-flyenes hemmelige aktiviteter, hvor fanger bliver transporteret til tortur og mishandling under afhøring, og det er USA's efterretningstjeneste, der står bag. Det er en aktivitet, som er blevet udført i samarbejde med flere europæiske regeringer og med flere europæiske regeringers viden, og Europarådet har faktisk gjort et helt fabelagtigt stort stykke arbejde for at komme til bunds i de her sager.

Der er nogle af ordførerne her, der heroppefra Folketingets talerstol har sagt, at det bare er løse rygter og at der ikke er noget at komme efter, men man må bare sige, at der eksisterer en lang række konkrete eksempler, som vi kender, og det er veldokumenteret, at de her aktiviteter har fundet sted.

Vi kan tage det svenske eksempel. Den 18. december 2001 skete der det, at to egyptiske asylansøgere i Sverige blev hentet på et asylcenter af det svenske sikkerhedspoliti, SÄPO, og blev kørt til Bromma Lufthavn, hvor de blev overgivet til personale fra CIA. CIA-folkene var maskerede, de gav egypterne bind for øjne og mund og fangedragter på og gav dem en bedøvende stikpille. Herefter blev de båret op i et fly af typen Gulfstream, som i parentes bemærket havde registreringsnummeret N 379 P – det er et af de kendte CIA-fly – og der var tale om et fly, som er ejet af det selskab, som hedder Premier Executive Transport Service, som også er et af de kendte CIA-selskaber. De to fanger blev fløjet til Kairo og sat i egyptisk fængsel, og så blev de udsat for alvorlig tortur, herunder elektriske chok.

Der er også andre eksempler. Et af de mere kendte er eksemplet med den tyske statsborger Khaled Al-Masri, som var så uheldig at blive forvekslet med en person, som CIA eftersøgte, en Al-Qaeda-person, som hedder Khalid Al-Masri, altså Khalid med i i stedet for e.

Vores uheldige turist ville i december 2003 gerne på ferie i Kroatien. Han kom ikke rigtig på ferie, det blev i hvert fald en lidt anden ferie, kan man roligt sige, for han blev stoppet ved den makedonske grænse og tilbageholdt, kidnappet af agenter fra CIA. Han bliver så af CIA fløjet til et fængsel nær Kabul i et civilt fly, og her bliver han holdt i fangenskab i 5 måneder helt hen til maj 2004, og imens bliver han udsat for tortur og overgreb. Man finder så ud af, at Khaled Al-Masri er Khaled og ikke Khalid Al-Masri, og derfor løslader man ham. Så ups, efter 5 måneders tortur og mishandling opdager man søreme, at det var den forkerte person, man havde fat i, og så bliver han løsladt. Han bliver fløjet til Albanien, hvor han bliver efterladt i en grøftekant uden en klink på lommen.

Kl. 15.20

Al-Masri-sagen er bl.a. en af de sager, som er veldokumenteret, og som har været med til at kaste lys over de her meget lyssky aktiviteter.

Det er da også derfor, en samlet opposition i Folketinget bestående af Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne, Det Radikale Venstre og de tre medlemmer af Den Nordatlantiske Gruppe har fremsat et forslag her i Folketinget om, at CIA-flyene skal undersøges også i Danmark, Grønland og på Færøerne, og at deres aktiviteter skal undersøges. En sådan undersøgelse kan vi ikke få igennem, fordi regeringen og Dansk Folkeparti er imod.

Det viser så noget om, hvilken interesse man har i at bekæmpe krænkelser af menneskerettighederne. Hensynet til den meget, meget nære allierede USA står altså over hensynet til at kæmpe for menneskerettighederne.

Det er ellers stik imod den resolution, som blev vedtaget i Europarådet den 27. juni 2006, som netop opfordrer til, at der laves undersøgelser i de enkelte lande, men endnu en gang har vi et eksempel på, at den danske regering ikke vil samarbejde konstruktivt med Europarådet. Jeg synes, at de sølle ti linjer, som CIA-flyene fylder i den redegørelse, der er kommet fra regeringen, er ekstremt pinligt i den sammenhæng.

Jeg har brugt det meste af min tid på at snakke om CIA-fly, og jeg synes, at det mangler kata-

strofalt i den redegørelse, som regeringen har fremlagt.

Der er også mange andre vigtige emner. Der er hele diskussionen om EU's Agentur for Grundlæggende Rettigheder, som er blevet oprettet her i år. Det er et stort problem, at man på den måde i EU begynder at kopiere institutioner, som allerede eksisterer i Europa. Så kan man sige: Hvad er nu det for noget; hvorfor går Enhedslisten lige pludselig imod, at EU begynder at arbejde med menneskerettigheder? Er Enhedslisten nu imod menneskerettigheder?

Nej, vi er ikke imod menneskerettigheder. Vi er for menneskerettigheder. Men problemet er, at når man laver den slags parallelstruktur, kører man Europarådet ud på et sidespor. Man duplikerer, man kopierer Europarådets arbejde, og det, der i virkeligheden opstår, er en institutionel kamp, hvor en institution i EU kommer til at gå ud over kampen for menneskerettigheder på det aleuropæiske plan.

Samtidig ser vi også, hvordan man udsulter Europarådet, som man ikke er villig til at give flere ressourcer – noget, man burde gøre – mens man godt kan bevilge ressourcer til sådan et agentur i EU. Det er jo tydeligt at se, hvordan udviklingen bliver. Den bliver sådan, at man laver en institution i EU, som vil svække det aleuropæiske samarbejde om at bekæmpe brudene på menneskerettighederne, hvor der er nogle meget massive problemer.

Jeg kan ikke nå mere; jeg kan se, at formanden rejser sig op. Men jeg synes, at det var vigtigt at få fokus på, at CIA-flyene totalt mangler i regeringens redegørelse, og vi fra Enhedslistens side synes, det er en ringe redegørelse. Vi synes ikke, den giver et godt billede af, hvad der er foregået i Europa.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg har med tilfredshed noteret mig, at Enhedslisten er meget optaget af, at vi efterlever regler omkring menneskerettigheder, og Enhedslisten er ikke mindst optaget af, hvad der sker i Europarådet. Vi er mange, som i nogle år har ment, at det var fuldstændig i strid med menneskerettighederne, at danskere kunne være tvunget til at være medlemmer af bestemte fagforeninger, altså, at vi havde de såkaldte eksklusivaftaler. Det kom der så en klar kendelse om fra Menneskerettighedsdomstolen, som sagde, at domstolen fandt, at de danske regler var i strid med foreningsfriheden, fordi de tillod, at klageren i

praksis var tvunget til at være medlem af en bestemt fagforening.

Jeg vil bare spørge: Vil hr. Rune Lund ikke anerkende, at det var prisværdigt, at regeringen og Folketinget så hurtigt fik vedtaget et forbud mod eksklusivaftalerne?

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det skal siges, at vi i Enhedslisten sådan set ikke var tilfredse med den dom. Vi mener faktisk, at eksklusivaftalerne indebar nogle fordele. Det kunne bl.a. helt klart være en fordel, at der var én fagforening på en arbejdsplads, som kunne koordinere de faglige kampe. Dermed være ikke sagt, at alle eksklusivaftaler var gode, det var de ikke. Men vi brød os ikke om dommen, sådan som den var.

Vi mener dog, at man skal efterleve Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, og det er vi også med på. Den konkrete model for, hvordan man gjorde det, var vi imod, nemlig via lovgivning for arbejdsmarkedet her i Folketinget. Vi mener, at det skulle være de danske parter på det danske arbejdsmarked, dvs. fagforeninger og arbejdsgivere, som skulle have implementeret dommen. Vi mener ikke, at man skulle have gjort det med lovgivning herindefra.

Vi mener generelt ikke, at man skal udvide et område for at lave lovgivning, når arbejdsmarkedets parter faktisk godt kan implementere den slags ting. Så det var derfor, Enhedslisten stemte imod det lovforslag, der var i Folketinget i forlængelse af dommen. Det ved jeg ikke om hr. Lars Barfoed er klar over, men det gjorde Enhedslisten, fordi vi mener, det var arbejdsmarkedets parter, der skulle implementere dommen.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er netop det, jeg synes er så interessant. For en gangs skyld – og det sker jo stort set aldrig – er der en kendelse fra domstolen selv, der siger, at Danmark nu skal rette ind, og så sætter regeringen straks en aktion i gang og får gennemført et lovforslag i Folketinget. Og hvad sker der så? Enhedslisten stemmer imod. Det synes jeg er ret opsigtsvækkende, for jeg synes, det vidner om, at når Enhedslisten finder, at sådan nogle domme er forkerte, gør man, hvad man kan for at trænere og sabotere, at Folketinget efterlever Menneskerettighedsdomstolens kendelser. Det synes jeg er meget interessant.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg kan forstå, at hr. Lars Barfoed godt var klar over, at Enhedslisten stemte imod det konkrete lovforslag. Men jeg kan så også forstå, at hr. Lars Barfoed måske ikke hørte efter, hvad det var, jeg sagde, eller måske ikke kunne eller ville forstå, hvad jeg sagde, nemlig at selvfølgelig skal dommen efterleves. Men vi synes ikke, der var nogen grund til at lovgive, når det var ret tydeligt – faktisk supertydeligt – at arbejdsmarkedets parter selv var villige til at implementere det, som var resultatet af dommen.

For selvfølgelig skal man respektere Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Spørgsmålet er bare på hvilken måde, og her mener vi helt klart, at det havde været meget mere fornuftigt, hvis man havde ladet arbejdsmarkedets parter implementere dommen i stedet for at lovgive i Folketinget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for mange gode indlæg, der er kommet fra ordførerne, og som jo især koncentrerede sig om – hvad jeg også finder væsentligt – Europarådets arbejde med menneskerettighederne og med kontrol af landene.

Europarådet har jo spillet en meget, meget stor rolle i de afgørende år, 1990'erne og slutningen af 1980'erne, hvor det ene østeuropæiske land efter det andet kom ind startende med Finland, der jo først langt ind i 1980'erne fik tilladelse af Sovjetunionen til at gå ind i Europarådet.

Jeg husker selv som medlem af Europarådet, med hvilken begejstring vi blev modtaget, når vi kom fra Europarådets komiteer til Polen, til Tjekkoslaviet i de store forandringsår, før de var blevet selvstændige lande. Det var et stort tøbrud for dem, at vi kunne komme, og det var for dem et håb om, at det kunne blive til mere, og det blev det jo så heldigvis. Derfor har det jo også for hvert eneste lands vedkommende været med stor jubel og glæde, at de har modtaget meddelelsen om, at de kunne blive medlemmer.

Der har vi jo så i Europarådet fortsat opfølgningen for at sikre, at demokrati og menneskerettigheder fremmes i de nye medlemslande. Der har altid været diskussion om, hvorvidt man tog dem ind for tidligt, før de i virkeligheden opfyldte alt, eller om det ikke var en fordel

at tage dem tidligt ind, således at de derved blev ansporet til at opfylde alt.

Der har vi jo netop, som en anden ordfører også har sagt, et fremragende eksempel her i salen i fru Hanne Severinsen, der jo har spillet en meget betydelig rolle for den demokratiske og suveræne udvikling, der har fundet sted i Ukraine, og som vi jo også kunne bevidne her i foråret at præsident Yushchenko var direkte personligt taknemlig over over for fru Hanne Severinsen. Så det var et eksempel på det fremragende arbejde, der kan gøres, og på, hvordan man konkret kan understøtte demokrati og menneskerettigheder fra Europarådets side i et land.

Europarådet har gennem sit virke vedtaget over 200 konventioner om et bredt spektrum af emner af betydning for alle europæere. I begyndelsen, da Europarådet var den eneste europæiske organisation, var dagsordenen meget bred, men Europarådet søger nu at koncentrere sig om sine kernekompetencer, jo ikke mindst fordi vi har fået OSCE, og vi har også fået EU, som har fået en større og større vægt inden for de forskellige områder.

Derfor er jeg fuldstændig enig med hr. Hedeboe i, at det drejer sig om at koncentrere sin udvikling, og her er koncentrationen selvfølgelig først og fremmest omkring menneskerettighederne, det vil sige domstolens arbejde, Kommissionens arbejde, men også omkring demokrati og retsstat. Men Venedigkommissionen spiller en meget stor rolle for retsstatsudviklingen i de nye medlemslande. Det er vigtigt med Den Parlamentariske Forsamling, der kan diskutere og holde kontrol med demokratiudviklingen og diskutere det med de lande, hvor man synes at demokratiudviklingen ikke går godt nok.

Det var en af grundene til, at jeg var med til at stemme for Rusland. Det var efter meget, meget store overvejelser, og først efter at jeg havde talt med menneskerettighedskommissæren i Rusland, som sagde:

Jamen, det er bedst, I stemmer dem ind, for så kommer de ind under domstolens kontrol.

Der er jo også faldet domme mod Rusland i forbindelse med Tjetjenien, og det var jo præcis, hvad Kovaljov forudså, og det var derfor, han anbefalede, at vi stemte for.

Det var en meget snæver afstemning, men mit lod faldt i vægtskålen efter at have drøftet det med menneskerettighedskommissæren, for det ville betyde, at Menneskerettighedsdomstolen kunne komme i arbejde også i Rusland. Her er Rusland jo så heldigvis begyndt at implemen-

tere nogle af dommene. Selvfølgelig ikke mange nok, hurtigt nok og godt nok, men de er begyndt at implementere dem, udbetale erstatninger og genoptage sager.

Med hensyn til Rusland spurgte hr. Kaalund, hvornår Rusland underskriver protokol 14. Det er jeg desværre ude af stand til at svare på, for jeg ved ikke, hvornår Dumaen beslutter sig til, at den skal underskrives.

KI. 15.30

Danmark var jo blandt de første til at ratificere den. Vi har også været med til at foreslå en stigning i budgettet på 4,3 mio. euro, og vi er også indstillet på, at der skal betales mere, hvis det er nødvendigt, for der er jo en voldsom pukkel, også en pukkel fra fortiden, som hr. Hedeboe spurgte til.

Hvorfor Dumaen blokerer kan vi alle sammen kun gisne om, men der er jo nogle i Rusland, der ikke bryder sig meget om Menneskerettighedsdomstolen og ikke på noget tidspunkt har gjort det, og det kan jo være, at det er den diskussion, der foregår i Dumaen.

Vi mener, at der skal lægges et pres på Rusland – de nordiske lande gør det, EU-landene gør det – for at få Rusland til at ratificere protokol 14, for den vil lette domstolens arbejde. Det er et ganske godt arbejde, der er lavet af vismandsgruppen, der skulle forbedre domstolens arbejde, så vi går ind for at gøre det så hurtigt som overhovedet muligt, men vi skal altså have Rusland med, og vi lægger det pres på Rusland, som vi kan.

Der er også flere, der har sagt, at man ikke skal have EU og Europarådet til at lappe over hinanden. Det er vi enige i. Det er derfor, at de skal have deres kernekompetencer, men jeg synes ikke, at der er noget forgjort i, at EU også beskæftiger sig med menneskerettigheder og overvågning af menneskerettighederne. Jeg synes, det er udmærket.

Der er jo lavet et memorandum of understanding, som statsminister Juncker har forhandlet med Europarådets generalsekretær og formand, men der er man bare kommet i den situation – må jeg sige til dem, der har efterlyst det – at det for så vidt er den parlamentariske forsamling, undskyld, jeg siger det, som har forsinket processen, fordi den parlamentariske forsamling er kommet med en scribe ændringsforslag til dette memorandum of understanding. Når man kommer med så mange ændringsforslag, ved vi jo alle godt, at processen går træge, for så genåbnes forhandlingerne.

Man skal vælge, om man vil have det her præciseret rimelig hurtigt, eller om man synes, at det ikke gør noget, at det tager lang tid. Den parlamentariske forsamling har altså valgt at sige, at det ikke gør noget, at det tager lang tid, bare man får den løsning, som man gerne vil have. Det er den parlamentariske forsamlings ansvar. Det skal jeg overhovedet ikke anfægte, men jeg skal bare præcisere det, fordi det er vigtigt, at vi har Menneskerettighedsdomstolen, det er vigtigt, at vi har organer, og det er fuldstændig rigtigt, som en af ordførere sagde, at det er noget af det vigtigste, vi kan beskæftige os med.

Det er også derfor, at denne her regering i modsætning til alle tidligere regeringer har udpeget en menneskerettighedsambassadør, hvis opgave er at fremme menneskerettighederne og fremme den danske indsats og det danske arbejde for menneskerettighederne overalt, hvor vi kan. Det er altså en ambassadørstilling, der ikke tidligere har været i Udenrigsministeriet.

Der er nu 47 medlemmer i Europarådet, og det sidst tilkomne medlem er Montenegro. Det havde Danmark også en vis indflydelse på, idet vi var med til i Sikkerhedsrådet og i EU at arbejde for, at Montenegros selvstændighed blev anerkendt både i FN og i Europarådet.

Det er rigtigt, at der er budgetmæssige problemer. Dem har jeg nævnt. Vi er altså indstillet på, hvis der kan blive enighed om det, så det får virkning, at øge budgettet. Men vi lægger også meget vægt på, at man effektiviserer arbejdet, og at domstolen selv vil effektivisere sit arbejde med 25 pct.

Så skal jeg sige om ECRI, at det er en lidt forældet diskussion, for vi havde den altså den 4. maj i fjor. Jeg vil godt sige det nu, ellers får jeg det som spørgsmål om et øjeblik, at jeg synes, at det var rettidig omhu. Jeg tror, det var hr. Morten Østergaard, der brugte det rigtige udtryk, at Danmarks kampagne mod ECRI – der brugte han ordet – ikke var god regeringsførelse, men det var præcis god regeringsførelse, ikke at føre en kampagne, men at sørge for, at de lande, som skulle beskæftige sig med rapporten, også kendte den danske kritik af rapporten.

Det er altså ikke meget værd at have en debat i stedfortræderkomiteen, der bygger på, at ingen ved, hvad Danmark mener om den rapport. Derfor synes jeg, det var fuldstændig rigtigt, at det var rettidig omhu og var god regeringsførelse at meddele de andre lande, hvad vi fandt var forkert i rapporten.

Der var så debatten den 10. maj 2006 i stedfortræderkomiteen, hvor vi faktisk fremhævede behovet for at fastholde institutionens uafhængighed, vil jeg sige til hr. Morten Østergaard, fremhævede værdien af dens troværdighed – nu skal hr. Jacob Axel Nielsen altså ikke forstyrre Det Radikale Venstre, mens jeg taler til det – og samtidig opfordrede vi til en forbedring af dialogen mellem ECRI og medlemslandene.

Vi blev støttet af 19 ud af 25 lande, og til hr. Morten Østergaard, nok har vi meget vægt, og nok er vi meget dygtige, men vi kan altså ikke tvinge 19 lande over til vores position, hvis de ikke i forvejen har sympati for det og har sat sig ind i det, vi siger. Der var altså 19 lande, ikke mindst Frankrig, Storbritannien og Tyskland, der klart meldte ud på linje med den danske kritik af ECRI.

Kl. 15.35

Der er så også kommet det gode ud af det – det vil jeg godt oplyse om, for det er ikke sikkert, at det er blevet sagt tidligere – at som opfølgning på drøftelsen i stedfortræderkomiteen den 10. maj deltog Udenrigsministeriet i et møde den 20. november, som var indkaldt af ECRI, med henblik på at drøfte ECRI's kommende tredje runde af landerapporteringerne, herunder spørgsmålet om en forbedring af ECRI's arbejdsprocedure.

Jamen er det ikke fortræffeligt, at vi har forståelse for, som hr. Morten Østergaard havde, og det er jeg enig i, at ECRI selvfølgelig har nogle vanskelige arbejdsprocedurer! Dem skal man selvfølgelig medvirke til at forbedre, men det betyder også, at man skal vise forståelse for ECRI. Vi andre må så komme og hjælpe dem med at rette deres kritik. Det møde har nemlig fået den virkning, at ECRI, som foreslået af Danmark, har besluttet at forbedre dialogen med medlemsstaterne.

Det vil sige, at enden på det hele er, at alle nu er glade og tilfredse, og det er jo lykkeligt. Det startede med Danmarks kritik, så kom ECRI's forståelse af kritikken og de andre landes forståelse af kritikken, og så kom der en forståelse af, at man må forbedre arbejdsmetoderne og arbejdsvilkårene. Jamen er det ikke godt?

Jeg tror, at jeg har været inde på de forskellige spørgsmål, der er blevet rejst, og hvis jeg ikke har været inde på dem, er jeg sikker på, at de vil blive rejst nu.

Jeg synes, at det er dejligt at høre den store, stærke opbakning, der er fra alle sider i Folketinget til Menneskerettighedsdomstolen og Euro-

parådets arbejde, som vi også lægger meget vægt på, og hvor jeg også som parlamentariker har haft meget glæde af at virke.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak, der er lige et par spørgsmål. Den første er hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg har bl.a. et spørgsmål, og det er, at jeg egentlig gerne vil have en forklaring på, hvorfor den danske regering ikke fremsendte oplysninger til Europarådets rapporteur, Dick Marty, som lavede rapporten om CIA-flyene og de hemmelige fængslinger. De danske oplysninger blev ikke sendt til Dick Marty, så han kunne nå at inddrage de danske oplysninger i den rapport, som blev diskuteret i Europarådet den 27. juni.

Jeg synes ærlig talt, at det skulle have stået i redegørelsen, som vi diskuterer her i Folketinget, at man fra den danske regerings side beklager, at man faktisk har misligholdt sine forpligtelser og man ikke har passet sit arbejde godt nok i forhold til Europarådet, fordi man simpelt hen glemte, eller hvad man nu gjorde, at sende disse oplysninger.

Jeg kunne godt tænke mig en tilkendegivelse fra udenrigsministeren af, at han mener, at det var en fejl, at de oplysninger ikke blev sendt, og at det ikke er noget, der kommer til at ske igen.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Mig bekendt har vi besvaret alle de spørgsmål, vi har fået fra Europarådet, og Europarådet har taget vores svar til efterretning.

Vi er heller ikke nævnt i rapporten fra Dick Marty, og jeg kan ikke se, at der er noget hængeparti. Men hvis der skulle være et hængeparti, vil vi selvfølgelig vende tilbage til det, men mig bekendt er der ikke noget hængeparti; mig bekendt har vi svaret på alle spørgsmålene.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Vi har jo haft en del debat om det her. Så sent som den 1. marts 2006 nægtede udenrigsministeren at fremsende de her oplysninger til Europarådet. Udenrigsministeren sagde: Der er ingen grund til, at jeg bruger embedsmændenes tid på det.

Så havde vi en debat den 26. april, hvor udenrigsministeren blev presset til at love at give de

her informationer til Dick Marty. Hertil svarede udenrigsministeren, som i øvrigt syntes, at det var utrolig spild af Folketingets tid, at jeg sådan rejste den slags spørgsmål, hvilket han sagde direkte:

»Jeg synes, det er helt fantastisk at ulejlige Folketinget på den måde. Jeg har svaret ja, og der bliver svaret.«

Så der lovede udenrigsministeren, at han ville sende svaret.

Da vi så kom til datoen for, at Dick Marty skulle svares, var der ikke sendt de oplysninger, der skulle være sendt, så de indgik ikke i rapporten, da den blev diskuteret den 27. juni. Kan udenrigsministeren ikke beklage det fra Folketingets talerstol? Det mener jeg ville være på sin plads. Jeg synes også, at udenrigsministeren burde beklage, at det faktisk ikke indgår i den redegørelse, der ligger til Folketinget i dag.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes, at hr. Rune Lund igen misbruger mine debatter i Folketingssalen. Det gør hr. Rune Lund hver eneste gang.

Den parlamentariske forsamling er jo holdt op med at beskæftige sig med det. De to sidste samlinger beskæftigede den parlamentariske forsamling sig ikke med det. Den eneste i hele Europa, der beskæftiger sig med det, er hr. Rune Lund. Han stod så også her på talerstolen og foreholdt også den sag fra Tyskland – en trist, tragisk sag for Tyskland – som om det var en, den danske regering skulle beskæftige sig med. Hvorfor skal vi det? Den kører jo ved retssalene i Tyskland.

Prøv nu at løfte det lidt op og se tingene, som de foregår, i stedet for på den konstante konspiratoriske måde, som hr. Rune Lund gør. Jeg ved godt, at jeg siger det hårdt, og det er slet ikke min stil at være hård, sådan er jeg slet ikke af natur, men nu har vi altså diskuteret det her i umindelige tider med hr. Rune Lund, og sådan en blanding af misinformation og forargelse bringer os ikke videre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Men der er dog et smil på læben.

Så er det hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Det må jeg altså på det skarpeste anfægte. Jeg mener bestemt, at jeg også har beskæftiget mig

med den sag, som hr. Rune Lund efter udenrigsministerens påstand skulle være den eneste i Europa der beskæftiger sig med. Så det mener jeg ikke kan have sin rigtighed, og det synes jeg ikke skal stå uimodsagt.

Kl. 15.40

Men det, jeg gerne vil tilbage til, er den her sag omkring ECRI. Kan udenrigsministeren oplyse, i hvor mange andre tilfælde det i ministerens virketid og den her regerings levetid har været belejligt for regeringen at sende ambassadørerne ud i alle Europarådets lande på en demarch i en konkret sag? Er der andre tilfælde end lige præcis den her kritiske rapport, hvor man har fundet anledning til det?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige to ting her til hr. Morten Østergaard:

Ja, det er rigtigt, at hr. Morten Østergaard også beskæftiger sig med det, men dog ikke så indædt og så forstokket som hr. Rune Lund. Og her vil jeg godt give en undskyldning: Jeg havde glemt, at der ikke eksisterer en ny alliance, men en gammel alliance mellem Enhedslisten og Det Radikale Venstre.

Og så vil jeg godt minde hr. Morten Østergaard om, som jeg også sagde den 4. maj i fjor – mener jeg – at den socialdemokratisk-radikale regering faktisk også reagerede på den ECRI-rapport, der kom i dens regeringstid. Så det er altså ikke nyt, at en regering varetager sit lands interesser ved at korrigere, hvad den regering mener er forkert. Og det er rigtigt, kan jeg sige til hr. Morten Østergaard, at fru Eva Schmidt ikke mener, at alle vores indvendinger er korrekte. Det er jo så den diskussion, man kan have med hinanden.

Men det er altså ikke første gang, det er set, at en regering tager til genmæle, og så synes jeg altså også, at det er interessant, at 19 lande var enige med stedfortræderkomiteen i, at ECRI selv har lyttet klogt og fornuftigt, og at man er enig om at ændre arbejdsmetoderne. For jeg er også her enig med hr. Morten Østergaard i, at ECRI har vanskelige arbejdsvilkår, og derfor skal vi finde ud af, hvordan vi laver dem bedre.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg opfatter mangelen på svar sådan, at der ikke har været andre episoder, hvor man har fundet

anledning til i en Europarådssag at sende ambassadørerne ud i alle lande i en konkret sag.

Det er jo godt, at man prioriterer arbejde mod racisme og intolerance. Jeg synes, der er god grund til det, og der er også god grund til at prioritere det her i Danmark, hvor man altså stadig væk kan bestille hvid hjemmehjælp, og hvor der er partier, der sammenligner hagekors med muslimske hovedtørklæder, og den slags ting. Det er et vigtigt arbejde alle vegne, og derfor er det vigtigt, at vi får det opprioriteret.

Derfor vil jeg bare spørge: Er der ikke noget som helst i den proces, der har været, som udenrigsministeren ville gøre anderledes – f.eks. det, synes jeg, helt uanstændige, at man, inden rapporten er offentliggjort, og før ECRI kan tage til genmæle, går ud og erobrer scenen med regeringens kritik? Helt strategisk bevidst fastlagt i en tværministerielt arbejdsgruppe, der har været nedsat for at lægge strategien, går man ud, inden rapporten er offentliggjort. Er det ikke en uanstændig måde at arbejde på, når man kender de ressourcer, som ECRI har? Hvis det virkelig var sådan, som ministeren giver udtryk for – at det, man ønskede, var at styrke – er et overlagt karaktermord nok ikke den bedste måde at styrke en institution på.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der var selvfølgelig ikke tale om karaktermord af institutionen. Vi sagde jo netop, at det var vigtigt, institutionen havde sin kritiske uafhængighed. Så var vi enige om princippet for ECRI.

Men jeg synes faktisk, hr. Morten Østergaard skulle stå og rose os i stedet for at kritisere os for at varetage Danmarks interesser. Det er jo klart, at hvis vi mener, at det er misvisende, lidt diletantisk og i hvert fald stærkt fejlbehæftet arbejde, er det da vores pligt i forhold til Danmarks interesser at meddele det til de andre lande.

De andre lande skal jo diskutere den her rapport, og det vil sige, at de andre lande arbejder fuldstændig i blinden, hvis de får en fejlbehæftet rapport, og må tro på, hvad der står i den. Vi havde jo den samme diskussion omkring OSCE's rapport for nylig. De må da tro på, hvad der står i den, medmindre vi siger til dem: Pas nu på, det her er altså fyldt med fejl.

Så er der andre lande, der siger: Jamen det har vi også været ude for. Der er mange fejl i det der. Vi kunne jo ikke dreje 19 lande, og det er derfor, så mange lande støttede den danske kritik, og det er så også derfor, at ECRI inviterede

til en drøftelse med Danmark og så også har besluttet at ændre arbejdsgangene over for landene.

Så jeg synes, vi skulle rose hinanden og sige: Hvor er det dog godt, at vi arbejder så kritisk og så godt, som hr. Morten Østergaard gør for at beskytte og styrke ECRI og jeg for at sikre og styrke Danmark og dermed også ECRI på en fair og ordentlig måde.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til udenrigsministeren. Jeg har forstået, at hr. Rune Lund ønsker ordet i en form for anden ordførerrunde. Talletiden er maksimalt 5 minutter.

Rune Lund (EL):

Det er bare, fordi når man får lov til at komme med en kort bemærkning nede fra salen, har man kun 1 minut, og så kunne nogle jo tro, at det, som udenrigsministeren sagde heroppe fra talerstolen, var rigtigt, men det er det bare ikke.

For det, som jeg spurgte om, er de manglende oplysninger – de oplysninger, som den danske regering ikke har sendt til Europarådet i forbindelse med den rapport om CIA og hemmelige fængslinger, som blev diskuteret den 27. juni sidste år. Sagen er, at den rapport, som blev lavet, og som blev diskuteret den 27. juni sidste år, blev fremlagt den 7. juni af den rapportør, som hedder Dick Marty, og den kritiserede en lang række regeringer for at samarbejde med CIA om CIA-flyene og de hemmelige fængslinger.

Kl. 15.45

Men inden det skete, var det jo sådan, at Enhedslisten flere gange prøvede at få regeringen til at sende de her oplysninger om overflyvninger og landinger i dansk luftrum og danske lufthavne. Og vi havde en debat bl.a. her i Folketingssalen den 1. marts 2006, hvor udenrigsministeren decideret sagde: Der er ingen grund til, at jeg bruger embedsmændenes tid på det.

Så skete der så det, at udenrigsministeren senere ændrede holdning til spørgsmålet, bl.a. fordi der kom et ønske fra Europarådet om at få de her oplysninger, så den 26. april sidste år lovede udenrigsministeren her i Folketingssalen faktisk Folketinget i onsdagsspørgetiden, at han ville sende oplysningerne. Og nu jeg vil sige, at udenrigsministeren ikke er vred af natur, men udenrigsministeren var da måske ikke helt glad den dag, for udenrigsministeren gav da udtryk for, at det var et utroligt spild af Folketingets tid, at man kom og stillede den slags krav i forhold

til den meget vigtige undersøgelse, som der foregik i Europarådet.

Det, der så bare skete, var, at regeringen *ikke* sendte oplysningerne, sådan som udenrigsministeren havde lovet, og det synes jeg er et problem. Så i stedet for at komme med alle mulige historier og prøve at sige alt muligt heroppe fra Folketingets talerstol synes jeg bare at udenrigsministeren skal beklage, at man har lovet Folketinget at sende nogle oplysninger til Europarådet, som man ikke har sendt, og som kunne være brugt i den her rapport.

Og det er jo faktisk ikke engang bare i Europarådets rapport om CIA-fly og hemmelige fængslinger, der har været et problem. I den rapport, som Europa-Parlamentet lavede i starten af det her år, var det jo også sådan, at man havde undladt at sende oplysninger om nogle overflyvninger af sted til den komité i Europa-Parlamentet, som arbejdede med de her ting. Man havde faktisk glemt – glemt – de flyvninger, som der havde været over grønlandsk territorium, og de landinger, der har været i Grønland. Det er jo sådan, at der har været 34 landinger i Grønland, og der har været utallige overflyvninger, og de hører jo også med, hvis man skal skabe det fulde billede.

Så det var bare for at give det rigtige billede, og jeg synes, at det havde været en god ting, hvis man i redegørelsen havde sagt, at det var et problem, at man ikke havde samarbejdet tilstrækkeligt, og at man ikke havde været nok oppe på dupperne med hensyn til at hjælpe Europarådet med at lave det her meget vigtige arbejde med at afdække CIA-flyenes lyssky aktiviteter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 116:

Forslag til folketingsbeslutning om at pålægge regeringen at modarbejde ethvert initiativ til at genoplive den forkastede EU-forfatning.

Af Morten Messerschmidt (DF) m.fl.
(Fremsat 20/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.